

מסורת הש"ס

(ב) יצמות 35: גיטין משה
(ג) יצמות 35: (ח) מנחות 18
צ"ח 12: (א) [בבבטי נוסף:
במחמ אמרו] (ד) [שבת 33:
יצמות מה] (ה) [צ"ל דקמן]
(ו) יצמות 35: מחבובות 5
סו. ע. נדרים פה, (ז) [נדרים
פה:] [בבבטי נוסף:] (ח) [פה:]
[נעלמ מח] ושי"ח, (י) געלט
מה ושי"ח, (יג) [צ"ל ומה.
רש"ש, (כ) [בבבטי:] ידים,
(מ) [צ"ל רב. מרש"ה, ומה
בנוס' הרש"ש, (נ) [נצ"ל:
אמרין באמתתין דדרי את.
ועי געלט נע ע"ה רב
ושחול תלמינ מרש"ה ובר:]
(ס) [דק גט, (ע) [ה"ה]
י' לגרסו, (פ) [נצ"ל:
גלמ' רימ, רש"ש, (צ) [צ"ל
קין וסחורו רש"ש, (כ"ה)
[בבבטי:] כשפדורו ונצ"ל,
(ק) [מחבובות נע ע"ה, (ס)
רב ע"ה, (ט) [צ"ל רב ומה
(ז) רש"ה, (ט) ונע' חוס'
מחבובות נע ע"ה ר"ה קוס,
והוס' יצמות נע ע"ה ר"ה
שאל, (א) [נדרים נע ע"ה
וע' חוס' נע, (ב) [חוס' נע
הוסק:] אפילו, (ג) [חוס'
דלי:] דלר' אשכנזי נמי
והוס', (ד) [נצ"ל:] כקבלת
(ה) [נדרים:] שנינו]

תורה אור השלם

1. לֹא תִסְגֵּיר עֶבֶד אֶל אֲדֹנָיו
אֲשֶׁר יִנְצֵל אֵלֶיךָ מֵעַם
אֲדֹנָיו: דְּבָרִים כֵּג טז

גליון הש"ס

תו"ח"ז במו ובר' בקר' השמר
 ב' ארתא בשמאל. (שן זה
 ז' דלא הכה רבי רוח דלמך
 כן ואליהו דרמי גם בר מודה
 דמעשבו ולאחר ל' יום הוי
 מנח' מנחור סבירא דלעיל דף
 נט ע"ב מחסום ולאחר מיתה
 הוי גט:

◆◆◆

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה בלוקח ז"ל
 קודם ד"ה לנשאתקח: (ב) ד"ה
 קודם וכו' ואלו הן (ג) ד"ה
 לעולם. ז"ע וז"ע בכחוצות
 פרק א"פ' ש' ש' ש' ש' ש' ש'
 דלמך א"ן העטם משום
 דבר שלא בא לעולם ע"ש
 דמשמע דא"י הוי ס"ל
 שמואל כ"ה הוי ס"ל
 ולפי מה שגרסו המוס'
 שם אחי שפיר ולפי פרש"י
 ז"ע:

מוסף רש"י

בלוקה עבר על מנת
 לשחררו הכחוב מדבר.
 ומוסר שלל לשמענה
 (יבמות 32.) וסוסי הסמט
 נסית דין נכסיוסו (הה)
 לשמענה (הה) (הה) הדי
 עצמך קויר לך מנכסיו.
 לה שמוחל לתפרע, ומוסר
 תמירין בינמוס (35.) דברי
 כרמ סקירל ליה דלמך
 דום סקירל דבר שלל הדי
 לעולם (יטין (הה)) דלמך
 שחרורן לך בימך. קסנ
 הדי מנח לך קידושין מוסין
 בינמוס לשוק (על (הה))
 אינר מוסרש. דסוי ליה
 דברס שלל נאז לעולם ועכס
 לך דסוי לקסס (ססס.)
 שחרורן לך מפסין לך קידושין

זירורו לבעליו להשתעבד בו:
הוא: (א) בלוקה עבד ע"מ
ד' בו לא קרי ליה קרא עבד:
בעלה ואשארר כר"מ סבירא

יֵלֵא תַסְנִיר עֶבֶד אֶל אֲדוֹנָיו^ה רַבִּי אֹמֵר בְּלוֹקֹק
עֶבֶד עַל מִנֵּת לִשְׁחַרְרוֹ הַכְּתוּב מְדַבֵּר הַיְכִי
דְּמִי אָמַר רַב נַחֲמָן בַּר יִצְחָק כְּגוֹן דְּכַתְבִּי
לִיָּה לְכַשְׁאִקְחָךְ הָרִי עֲצֻמָּךְ קִנּוּי לָךְ מַעֲכִשְׁוֹ
כִּי מֵאִיר דִּתְנִיא^ה הָאוֹמֵר לֵאשָׁה הָרִי אֶת
מְקוֹדֶשֶׁת לִי לֵאחֶר שְׂאֲתַגִּיר לֵאחֶר שְׂתַגִּירִי
לֵאחֶר שְׂאֲשַׁתְּחַרֵּר לֵאחֶר שְׂתַשְׁתְּחַרְרִי לֵאחֶר
שִׁימוֹת כַּעֲלִיד לֵאחֶר שְׂתִּמּוֹת אַחוּתִךְ לֵאחֶר
שִׁיחְלוּץ לָךְ יְבִמִּיךְ אֵינָה מְקוֹדֶשֶׁת רַבִּי מֵאִיר
אֹמֵר מְקוֹדֶשֶׁת רַבִּי יוֹחָנָן הַסַּנְדְּלָר אֹמֵר
אֵינָה מְקוֹדֶשֶׁת רַבִּי יְהוּדָה הַנְּשִׂיא אֹמֵר^ה
מְקוֹדֶשֶׁת וּמָה טַעַם אָמְרוּ אֵינָה מְקוֹדֶשֶׁת
מִשּׁוּם אֵיבָה וְנַחֲשׁוּב נָמִי רַבִּי יְהוּדָה הַנְּשִׂיא
הֵינּוּ^ה רַבִּי הֵינּוּ ר' יְהוּדָה הַנְּשִׂיא וְנַחֲשׁוּב
נָמִי רַבִּי עֻקְבָּא^ה דִּתְנִיא^ה קוֹנֵם שְׁאֵנִי עוֹשֶׂה
לִפְּךָ אֵין צִרְיָךְ לְהַפֵּר רַבִּי עֻקְבָּא אֹמֵר
יִפֵּר שְׂמָא תַעֲדִיף עָלָיו יֵתֵר מִן הָרָאוּי לוֹ
הָאֵיתֵמֵר עֲלָה^ה אָמַר רַב הוֹנָא בְּרִיהַ דְּרַב
יְהוֹשֻׁעַ^ה בְּאוֹמֶרֶת יִקְדְּשׁוּ יְדֵי לְעוֹשֵׂיהֶם וְיֵדִים
אֵיתְנָהוּ בְּעוֹלָם: **מִתְנִי**^ה הָאוֹמֵר לֵאשָׁה
הָרִי אֶת מְקוֹדֶשֶׁת לִי עַל מִנֵּת שְׂאֲדַבְּרִי
עָלֶיךָ לְשַׁלְמוֹן וְאֵעֲשֶׂה עִמָּךְ כְּפוּעַל דְּבַר
עָלִיָּה לְשַׁלְמוֹן וְעֲשֶׂה עִמָּה כְּפוּעַל מְקוֹדֶשֶׁת
וְאֵם לֹא אֵינָה מְקוֹדֶשֶׁת: **גַּמ'** אָמַר רִישׁ
לְקִישׁ יְהוּא שְׁנָתָן לָהּ שׁוּה פְּרוּמָה וְבִשְׂכַר
לֹא וְהַתְנִיא בִּשְׂכַר שֶׁהִכְבַּתִּיךְ עַל הַחֲמוּר

והוא פרוטה והוא בשכב
שחוק לפני רקוד לפני
המקודשת ואם לאו אינ
והוא שמין אותו קאמר
ברא סבר ^ט אינה לשכוי
מתחילה ועד סוף ומא
שכירות מתחילה ועד סוף
דתיני על מנת ניתני בע
תני' ^ה על מנת שירצה א
האב הרי זו מקודשת
אוי על מנת שירצה א
האב הרי זו מקודשת ו

קשה לפר"י דפירש דמעבשוי
נזומת בנאם דמקום רחוי למשי
בפירקין (דף ע"ב) מעבשוי ולא
מעבשוי דמשיכה וכיון דלא קנה
גם דמלא למשיכה אכל דבר"ה
דק"ט: טעמא הוי רחוי דלמס
מעבשוי לא מהני לר' יוחנן
אמר (גמרא דף מח:) גדי הווא ג
טעמא דאימת קא קני כ' הויא
ר' יוחנן ולא הוי שוירא אלא
ד' דמסועבדת בצלעה לא משי
ל דהא נמי דברים צמינו בצניה
אף בשאר מעשה ידיה ולכן
דשכלל ו"ה" דמאי לשנוי ש

שמיני עורשה לפיך. אשה שאמרה לבעלה
 קום לפני, ויהי עיניך כהקדש למינות
 ויהי שמי שואף אתי (שם טו). דמיון קדש
 כל כמיהה לאפקושי מעל מה דחי ליה
 הוא (כתובות טו). כמיהה תדריך עריו
 ויהי שמי ויהי שמי שואף אתי והאמירה
 ויהי להקדשו (כתובות טו). והעדרה
 את מותו היה (שם טז). כדלמדי שחזרו
 ויהי (ב"ק). ששה ששה ששה מהחיה
 הן השמיות, אלא כל פורתה ופורתה
 פרוטה והוא היה מזה גבה (ב"ק

האומר פרק שלישי קידושין

הרי עצמך קנוי לך מעבשיו. הכה
קנה לשלז"ל מ"מ לריך הוא לומר
(דף טו:) דקאמר התם אמר (י) רבא
יה לך מעבשיו וקשה דהא מילתא

[illegible]

מוסף תוספות

א. וכן גבי פירות ערוגה.
מוס' יצמות לג. ד"ה קנייה.
ב. שאין נדרים דאיסור חפצא
חלים על דבר שאין בו ממש,
כדמפרש במס' נדרים. ריטב"א
(ועי' מהרש"א).

תום' ר"י חזקן

הלכן כמי שלא באה לעולם.
הוא. וברך ה' את רבינו
עמרם ואת כל חבורתו
ענין דומיא שדחה. אינא
מדי הוואיל ומקצתן לאה
זכר חננה כר' אליעזר נא
יעקב וקויל' דלא להכתה
מקנה, דהא קויל' אין ארס
הוא, ודבר חננה כר' אלעזר,
הא דרבי חננה נמי לא [אין]
הכתנה ואפילו הוואיל [אין]
עוברא אינה מקודשת. ואית'
הוא ר' חננה [אין] [לפרוש]
מתי' והנא דומתי' שדחה
אדם מקנה דרבי שלא
ב' לעולם. וקויל' שכו' ר'
חננה והדורעני דאפילו דרבי
דאית ליה ארס מקנה דרבי
מקנה ב' לעולם בשאין ארס
משכבת הוואיל לא א' ב'
מקצתו לעולם אינה מקודשת,
מקנה איה עוברא שכו' ארס
מקנה ב' לאמן אית'
הא דרס מקנה דרבי שדחה
ב' לעולם מקודשת. והררס'
דיל כתב כפ' [אין] [אמיתות]
[מקויל'] שאם הוכר עובדה
והתרומו פרה ה' [הרס']
כתב והוא עוברא ושיבאי
שליש ולא כר' אליעזר. נראה
דמקנה דומתי' דאמר לא
[אמן] כלום כי רבי אליעזר
כר' רבנא איה ר' א' אליעזר
וזרעיה מכלי בעי, משום הכי
הדור להרעי דמקדשה דרבי
מקנה כדעתה ר' אליעזר
דומיא דרבי חננה לעולם
מתי' קא אתיא. ומיהו ר'
חננה נמי אליבא דרבי
חננה שאם הוכר עובדה
מקודשת. ואית' דס' דאין
אדם מקנה דרבי שלא
ב' לעולם, את קויל' נמי המקנה
למי שלא בא לעולם [לא]
הוא. ואפילו כי א' מנה
לעבר [שלו] קודש, וקויל' נמי
וכותה כמי לאישה אמתה
ניחא לה ככלל, דאיהא מכתה
ד' במקצת [אין] ספק קדושה,
וכמו שהמחנה מתנה מפני
שדחה של ארס מקנה
אצל ב' ובתו להרעי גמרי
הוקעה לה מעתה שהוא
בעולם לקנותה חק שטבא
בעולם מפני שכותה הוא
לה, וכישה הוא ומאם
הרעי ארס מקנה מפני
שדחה קדושה אצל ב' קנה
לכשיבא, כמי שהקדושה גמרי
בעולם והמכתה אינה בעולם
שקעה מעתה המכתה לכשתבא
בעולם, ולכן קדושה קדושה
ב' חק הרס' מ' [אין] [שמן]

ר שתלך כדי שתנסה) אותה בקדושים שאין בה
דליהתה ואור ויתר לו לבא עליה לפי שהענין
אשת אבי, ע"כ. והאדמו"ר במהמית' לאחר
שוק ויבמות (ב, ב), אבל אנן דק"ל דמספקא לן
א[י]תא[י]תא מ"ו חת"י. כמ"ל. אעשה משה
שנאספה לך כך וכן. בנאותה ואקדש לך. שלא
אלא בסוף. וליכא מלוה ובמכשור האחרון חלו
דוש האחרון שחלו הקדושים ת"ב מה שפרט
היה חידה מלוקה. לזמן משה וקדש וקדש
שיצאנו. בגמ' מפרש. מלמדן. כדי לעקור הקדוש
שיאמר כשנאספה ורצו אפי' אכל ואני שוקא לא
ל' לא מה אהב מן מקדשותי אפי' אמר איני טהור